

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἰσθμίων Προτάσαν τὴν Ἀθήναιαν.

189. 37.

Τιμὴ ἐτήσιος πάντε Τάλληρα Ἰσθμιακὰ προπληρωτὰ τὰ ζῆμινα καθ' ἑξαμηνίαν. Ἐκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος.

ΕΝ ΑΓΓΙΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18. ΜΑΪΟΥ.

Ἰωάν. Α. Καραγιάννης

29

Ὅτι φυσικὸν δικαίωμα ἔχει ἕκαστος νὰ ἐκθέτῃ ἐλευθέρως τὰ ἑαυτοῦ φρονήματα.

Τὸ σκοπιμώτατον τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀγαθοποιὸς θεξία τοῦ Ἰψίστου τὸν ἄνθρωπον ἔπλασεν, εἶναι ἡ εὐδαιμονία τοῦ λογικοῦ τούτου ζῴου. Ἀλλ' εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τοῦτο τὸ τέλος, στερούμενος τὴν ἐλευθερίαν του. Καθ' ὅτι ἐὰν ἡ εὐδαιμονία δὲν καθορῆται, εἰμὴ εἰς τὴν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς, πῶς εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἀνελεύθερος γαλήνη καὶ ἀτάραχος;

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἄλλοτε, ὅταν εἴησαν πάντες ἀποκείμενοι εἰς πλυνεῖδας ἀλόγους ὀρέξεις τοῦ βεπτότου, τῶν ὁποῖων πολλὰκις γίνεται ἐλκεῖσιν θύμας. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εἶναι παρὰ τοῦ δημιουργοῦ πλασμένος ἐλεύθερος. Ὡστε, ἔχον ἕκαστος φυσικὸν δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκθέτῃ ἐλευθέρως πᾶν ὅ, τι φρονῇ περὶ ὁποιοῦδήποτε πράγματος. Ἀλλὰς δὲ, περιορισμένως εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐννοίας του κεκρυμμένας, εὐρίσκεται ἀδιαλείπτως εἰς φυσικτὴν ταραχὴν, καὶ ἐπομένως εἰς ἰσοτέλη κακοδαιμονίαν· τὸ ὁποῖον εἶναι φανερῶς ἀντιβαῖνον εἰς τὴν σκοπὸν τοῦ παραγίθου δημιουργοῦ. Τούτο δὲ δυνάμεθα νὰ τὸ ἐννοήσωμεν σαφέστερα ἐὰν συλλογισθῶμεν ὅτι ὀδυνηρὸς ἄνθρωπος περιπλανώμενος εἰς τὰ βυθία τῆς ἀγνίας σκότης, πολλὰκις ἐτραχηλίζεται εἰς τὸ νὰ συλλάθῃ ἄτοκα, καὶ ὀλέθρου πρόξενα φρονήματα, τὰ ὁποῖα ὑποτρέφει, νομίζων ὅτι εἶναι ὄρθα καὶ σατήρια.

Ἐὰν λοιπὸν ᾖται κτηνημαστῆς νὰ τὴν κρα-

τῆ μουσικῶν εἰς τὸ ἐνδόμενον τῆς ψυχῆς του, διαμένει μέχρι θανάτου εἰς τὴν ἀπάτην, καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὕτως εἰς τὴν ἀπόλειαν κατακρημνίζεται, συνεπίστων ἴσως καὶ πολλοὺς τῶν ἀφελεζέων. Ἀλλ' ἐὰν ἔχη τὸ ἐλευθεροῦν νὰ τὰ κοινοποιῇ, τότε γινόμενης μεταξὺ πολλῶν συζητήσεως, καὶ τῆς ἀτοπίας ἀνακαλυπτομένης, ἐλευθεροῦται ἀπὸ τὸν ὁποῖον τούτου ἐκ τῆς ἀπάτης, ὅταν καὶ ἀφύεται.

Ἐπομένως, ἡ ἀληθεία, ἡ πρόθεσις τῶν πραγμάτων καὶ ἐπισημίων, ἡ ἀνακάλυψις πολλῶν ἀφελειῶν, ἡ ἀνακάλυψις τῆς κοινῆς, ἀπὸ τῆς ἀπᾶτης ἀληθείας νὰ φέρῃ, ἡμεῖς δὲ τῆς μετὰ λόγον ἀνακάλυψις περὶ τῶν φρονημάτων ἡμετέρων. Ὡστε, ὅταν λείπῃ ἡ ἐλευθερία ἐκ θεσῶν τῶν ἀποκρίσει ἀναγκὴ πᾶσα νὰ συνεκλείπῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἀλλ' ὅταν ᾖται ἀπουσία τῆς ἀληθείας, ἐκεῖ ἀναντιρρητῶς ὑπάρχει παρουσία ἕλου ἐν γένει τῶν καλῶν ἀνεξαιρέτως. Εἰς τοιαύτην ἀθλιωτάτην κοινωνίαν ἐξαιδραποδίζομενοι κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι, ἀκαθίστανται κατεπτοσμένοι, χλωροὶ καὶ πάντες κελῶ ἀνεπίδεκτοι. Οἱ ποῖοι ἡμεῶν ἐν ὅσῳ διαμένοντες ἐλευθεροί, ἐκοινοποιῶν ἐλευθέρως τὰς ὁδοῦ των, ἡμεῶν καὶ εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὴν ἀρετήν. Ἡ ἐλευθερία ἐκ τῆς τῶν φρονημάτων αὐτῶν ἀκούζοντα τὰ πνευματάτων, ἐγέννησε τὸν μεγάλου ἐκείνου νόου, καὶ εὐργέτας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ὅτε ἀπολέσαντες τὴν ἐλευθερίαν των, περιορισθῶσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐννοιῶν των, πέραντα τότε σφραγίσαν καὶ τὴν μεγαλειότητα τοῦ πνεύματός των· διὸ καὶ δὲν ἐδυνήθησαν

ταύτην ἐπιγραφὴν ἢ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς
 Φίλιππο εὐπρότερον ὅτι Φίλιππος σκόπτων
 τὴν γελωδῆ ταύτην ἰφροσύνην τοῦ ἱατροῦ
 ἀπέγραψε πρὸς αὐτὸν. ἢ Φίλιππος Μενεκράτη
 ὑγιαίνει. Σὲ συμβουλεύω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν
 Ἀστικήν. ἢ Ἡὸς αἴτη τῆς Φωκίδος, ἔπου
 καὶ ἐφόρου, καὶ κατεσκευάζετο ὁ κάλλιπος
 ἐλλιθόρος (τὸ σκάφι). Διὸ καὶ πολλοὶ μὲν ἀθε-
 νεῖς ὑπήχαινον ἐκεῖ διὰ νὰ θεραπευθῶσιν, ἢ νὰ
 καθαρῶσθαι, μάλιστα δὲ οἱ ὑπὸ μανίας κυριευ-
 μένοι. Ὄθεν καὶ ὁ Φίλιππος ἐπέπε τὸν μαινόμενον
 ἱατροῦν εἰς τὴν Ἀστικήν διὰ νὰ ἐλλεθοισθῆ,
 μήπως καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐλευθερωθῆ
 ἀπὸ τοῦ μανιακοῦ πάθους τῆς ἀλαζονείας. Ἀλλ'
 ὁ ἱατρός ἕως ἔξοφρενὸν διὰ τὸν τύφον, ἐκώ-
 φευεν εἰς τοῦ Μακεδόνα τὰ σκόμματα.

Ὁ δὲ Φίλιππος βλέπων ὅτι ὁ ἐγκεφαλος τοῦ
 Μενεκράτους ὑπὸ τοῦ τύφου ἀπανθρακωθείς, δὲν
 ἤσθαιετο τοῦ γελίου ταύτην τὴν μάστιγα

κάνει συμπόσιον βασιλικοπρεπές, ^{σημαίνει}
 συνεσιώτορας ὅλους τοὺς προύχοντας, καὶ ἀρ-
 τὸν τὸν Μενεκράτην διὰ τὸν ^{σημαίνει}
 ἀπαιτούμενον ὀλίγον μακρὸν τῆς τραπέζης ἄθροισμα
 ἀπαιτούμενον ὀλίγον. Ὅτι δὲ ὑπῆγεν ὁ Ζεὺς Μενε-
 κράτης, ὑπιδεχθέντες αὐτὸν οἱ περὶ τὸν Φίλιπ-
 πον μὲ θεοπρεπεῖς τελεταί, τὸν ἐκείνου ἰσχυ-
 ροῦσι τοῦ θρόνου. Ἐν ᾧ δὲ οἱ λοιποὶ ἔχαιρον ἰσχυ-
 ροῦσι καὶ πίνοντες, μανίσκος τις ἐνδεδυμένος
 χρυσοῦν ἱεῖον ἐθυρίαζε τὸν Δία Μενεκράτην
 ἄλλοι δὲ τὸν ἐδοξολογοῦν. Ὁ Μενεκράτης λοιπὸν
 πεισθεὶς καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ ὄντι εἶναι Ζεὺς,
 ἔδεχετο μετὰ κόμπου τὰς δοξολογίας καὶ τὰ
 θυμιάματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πείνα κατ' ὀλίγον αὐ-
 ξανομένη, κατήντησε νὰ κεντᾷ σφοδρῶς τὸν
 σῶμαχον, τότε ὁ ἱατρόθεος ἐπεχείρησε νὰ ὑπα-
 πτεύηται μήπως ἦναι καὶ ἄνθρωπος, καὶ νὰ ὀρέ-
 γηται δαιμονίως τα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τέλος
 δὲ πάντων αἰσθανθεὶς ὅτι εἶναι ψιλὸς ἄνθρωπος,
 ἐπήδησε μὲ θυμὸν κάτω ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ θρό-
 νου, καὶ φεύγων ἐφάναξεν ὅτι ὑβρίσθη παρὰ τοῦ
 Φίλιππου. Ὡς ὅ, τι δὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ
 ἢ μάλιστα τοῦ γελίου, τὸ κατώρθωσεν ἡ πείνα.

Ὁ Μενεκρατισμὸς οὗτος, ὅστις ἐτεπόλασε
 κατὰ δυσυχίαν εἰς τὴν Ελλάδα κατὰ τὸ ὀκ-
 ταετῆς ἡδὴ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν διάγραμμα, εἶναι

πάντοτε μὲν γελωδῆς, ὡς ἀνίκητος εἰς τὴν μὲ
 φρένας ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ εἰς ἀνθρώπους, ἰσχυ-
 ροῦσι ἐκ συμφώνου ζωσθέντες τὰ ὕψη, ἔχουσι
 πρὸς ἀλλήλους ἀμετάθετον συνθήκην ἢ νὰ ζῶσθαι
 κατ' ἰσονομίαν, ἔχοντες ἀγαθὰ πάντες τὰ αὐτὰ
 δικαιώματα, κατὰ τὴν ἰδιαντοῦ ἕκαστος ἀρετῆν
 καὶ ἀξιοσύνην, ἢ νὰ ἀποθάνωσι πολεμοῦντες τὴν
 Τυραννίαν. Ἀλλ' ἡδὴ μετὰ τὴν ἐλευσίαν τοῦ ἐξο-
 χωτήτου ἡμῶν Κυβερνήτου, ὅς τις εἶναι τὸ πρῶ-
 τότυπον τῆς μετριοφροσύνης, τὸ νὰ ἐπιμέωμεν
 μενεκρατίζοντες, ἄλλοι μὲν σὺροντες, κατόπι οὐ-
 ρὰς ἀνευ τινὸς ἀνάγκης, ἄλλοι δὲ περιπατοῦντες
 χορδισμένοι ἐντόνως, ὥστε τὸ μὲν εἶδος εἰς τὰ
 ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενον νὰ σχηματίζῃ ὄχι
 μικρὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν, ἢ δὲ κεφαλὴν εἰς τὰ
 ὀπίσθεν βιαίως κεκλιμένην νὰ ἀποτελῇ κυκλικὸν
 τόξον, ὑψωμένον τῶν ὀφθαλμῶν πάντοτε ἐπὶ
 τοῖς ἀστέρας, ὡς νὰ μελετῶμεν καὶ εἰς τὰς
 ἀστέρας τὰ οὐράνια.

καὶ οἱ μὲν περιέρχωνται τὰ ὑποδήματα προπα-
 ρατοῦντες, ὥστε ἰκανὸς μακρύτερον νὰ κροτο-
 ῦσθαι, διὰ νὰ καταπλήττωμεν τοὺς ἀπαντῶν-
 τας, καὶ δὲ καὶ αὐτὰς τὰς ἀπέμναντες γυναῖκας
 κατὰ τὰς καλλωπιμαίας ὑπερβαίνοντες, τὰς
 μάλιστα νὰ προσάπτωμεν τομὰς καὶ εἰς αὐτὰς
 τοῦ σώματος μας τὰ μέρη, ὥστε νὰ διεγείρωμεν
 τὴν αἰδῶ τῶν ἐρώτων, οἵτινες βλέποντες μὰς
 εὐφροιάζουσιν· οἱ δὲ νὰ μενεκρατίζωμεν ἄλλως
 πῶς, ἕκαστος ἡμῶν κατὰ τὴν μενεκρατείου κε-
 φαλήν του, ἀπαιτοῦντες θυμιάματα καὶ δοξο-
 λογίας, ἐν ᾧ ὁ ἐξουχωτάτος Κυβερνήτης μὲ ζω-
 ηρότατα παραδείγματα μετριοφροσύνης, ὀ-
 λιγαρκείας, καὶ σεμνότητος μὲς διδάσκει νὰ
 ἐπανέλθωμεν εἰς ἑαυτοῦ, τοῦτο ἡδὴ εἶναι ὑπερ-
 καταγέλαστον! Ἀλλὰ τίς νὰ μὰς δοξολογήσῃ ἡμῖς
 νομίζομεν ὅτι ἐδὴ χρειάζεται θεῖος ἄκτυλος!

Τὸ δὲ τῆς ὑλαφορίας παράδειγμα πῶς τὸ
 τε ἴσως ἐθεραπεύετο, εἴναι ἡ Διηγεῖς ἐπὶ τοῦ
 Ολύμπου καταβάσα, καὶ τὸν ἐπικείμενον ἐπὶ
 τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν παχυλὸν ζῆφον ἀφελούσα,
 μὲς καθίστανεν ἰκανοὺς νὰ γνωρίζομεν καὶ πολί-
 τὴν ἰσόνουμον, καὶ ἄνθρωπον ὅμοιον.

Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐλαφρὰ σαμάτια μικροτάτη πρὸς
 ἀνέμου τὰ ὑφῶνευ ἐπὶ τὴν αἰθέρα, τὰ δὲ βαρῆα
 σώματα, οὐδ' αὐτὸς ὁ λαίλαψ ἀνάται νὰ τὰ
 μετακινήσῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

